

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΖΕΛΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

— Δὲν πιστεύετε στὰ θαύματα, εἶπε, ὁ Κλεζέλ. Ἔχετε ἄδικο. Σ' ἕνα θαῦμα χρωστῶ τὴν εὐτυχία μου!

Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἦμουν πολὺ στενοχωρημένος ἰκονομικῶς. Ἀντιπροσέπεινα τότε ἕνα Νορβηγικὸ Οἶκο πού περνοῦσα πατρίνα. Εἶχα ἀποφασίσει νὰ πουλήσω τὸ ἐμπόρευμά μου στὸ βουνὸ τῆς Ἐλβετίας. Ἐκαμα θαύματα γιὰ νὰ τὴ βγάλω πέρα μὲ τὸν μικρὸ προϋπολογισμό μου, γιατί, λόγω τῆς ἐργασίας μου, ἦμουν ὑποχρωμένος νὰ κατοικῶ σὲ μεγάλα ξενοδοχεῖα. Εἶνε ὅμως ἀλίθεια διὰ μοῦ ἄρσεν ἐξαιρετικὰ καὶ ἡ πλοῦσια ζεή!..

Τὸ χρόνο αὐτὸ ἡ δουλειά μου πήγαινε καλά. Κατάρθισα νὰ πουλήσω τριακόσια ζευγάρια πατίνια. Μοῦ ἤλθε τότε ἡ ἰδέα νὰ κάμω ἕνα νῆσο καὶ στὸ χειμερινὰ κέντρο τῆς Γαλλίας. Ἐβόθασα στὸ Σαμονὶ ὀλίγες ἡμέρες πρὸ τῶν ἀγῶνων παγοδρομίας. Ὁ ξενοδόχος μου, πού ἦταν μέλος τοῦ κομιτάτου τῶν ἐσθῶν, μὲ συννεβούλευσι νὰ γίνω καθηγητῆς τοῦ σκαίτινγκ. Δέχθηκα, καὶ ὁ ξενοδόχος μου ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξί μου. Σὲ λίγες μέρες, εἶχα πλῆθος μοθητῶν. Τοὺς ἐλήγεινα στὰ περὶχωρα καὶ τοὺς μάθαινα εὐσυνείδητα τὴν τέχνη τοῦν γλυσταροῦν καὶ νὰ τρέχουν στὸ χιόνι πολὺ νὰ πέφτουνε κάτω.

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν μου, δυὸ μοῦ κόνανε ἐντύπωση. Ἡ μιά ἦταν ξανθὴ, ἀγέρωχη καὶ ἀνυπόμονη. Ἡ ἄλλη ἦταν μελαχρινή, γλυκιὰ, γελαστὴ καὶ ὑπομονηρικὴ. Τὴν πρώτην τὴ λέγαμε Μίς Μὴδ Χάρβαρ, τὴ δεύτερη δίδα Ρενέ Ντυπερέ. Ἦτανε καὶ ἡ δὴς πολὺ ὀραίες.

Καί, ἀξάφνα, μιά μέρα, κατάλαβα πὼς ἦμουν ἐρωτευμένος μὲ τὴν μελαχρινὴ Ρενέ... Μὲ κυριέψε μιά βαθειὰ μελαγχολία...

Ἐκάναμε μαρτυροῦντες περιπάτους καὶ κάθε ἕνα πού περνοῦσε ὁ ἔσος μου γινόταν ἄλι-ἐνα θεμιότερος. Δὲν εἶχα ὅμως καμιὰ ἐλπίδα διὰ θάποκοιτοῦσα ποτὲ τὴ Ρενέ...

Μιά πλοῦσια καὶ ὀραία κόρη δὲν θὰ ἔπερνε ποτὲ ἀνδρὰ τῆς ἕνα δάσκαλο τῆς παγοδρομίας.

Ὁ πατέρας τῆς Μὴδ, τῆς ξανθῆς, ἦταν Ἄγγλος. Ἦταν ἕνας τζέντλεμαν ψηλὸς καὶ ἐρός, μὲ κόκκινα μάγουλα καὶ μὲ μάτια ψυχρὰ καὶ σκληρὰ! Ἦταν πολὺ ψηλὸς, κίτταξε πάντα ἀτενῶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν ἐπρόφερε παρὸ μονοσύλλαβα, καὶ αὐτὰ ὅμως σπάνια. Μιά μέρα μὲ ὠτίησε πῶσα κεοδίζω μὲ τὸ ἐπάγγελμά μου. Ἐγὼ τοῦ εἶπα ἕνα ποσὸ ὑπερβολικὸ, γιὰ νὰ τοῦ κάμω ἐντύπωση. Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὰ δταν ὄλοι θάχουνε πατρίνα, τί θὰ κάνης;

— Αἶ, τοῦ ἀπάντησα, θὰ πουλάω παντόφλες.

Ἡ ζωηρότης μὲ τὴν ὁποία τοῦ ἀπάντησα τοῦ ἄρσεν. Ὁ κύριος Χάρβαρ μὴ πρρητήρησε μ' ἕνα βλέμμα κάπως εἰρωνικὸ, καὶ ὕστερα μοῦ γύρισε τὴ ράχη:

Ὁ κύριος Ντυπερέ ἦταν ἀπειναντίας ἕνας ἀνθρώπος καλῆς καρδιάς καὶ πάντα γελαστός. Εἶχε φυσιογνωμία συμπαθητικὴ καὶ γεμάτη κα-καλωσύνη. Εἶχε ἄσπρα μαλλιά, καὶ ἕν' ἀγαθὸ μειδίαμα φαινετο πάντα τὸ πρόσωπό του. Μοῦ φερότανε μὲ μεγάλη εὐγένεια, ἀν καὶ θεωροῦσα τὴν παγοδρομία γελοῖο σπῶρ... Ἴσως νὰχε μαγεύσει τὸ αἶσθημα πού εἶχα γιὰ τὴν κόρη του, γιατί μιά μέρα, μὲ ζήτησε ἀν ἠμποῦσα νὰ τὴ μάθω Ἄγγλικά.

Ἡ Ρενέ, μοῦ εἶπε, θὰ κάνη ἕνα γάμο ἀντάξιο τῆς σειρᾶς τῆς, καὶ θέλω νὰ εἶνε τελεία ἡ ἀνατροφή τῆς...

Γι' αὐτὸ δὲν εἶχα καμιὰ ἐλπίδα... Ἐβλεπα μὲ τρόμο νὰ πλησιάζη ἡ ἐποχὴ πού θὰ παντρευόταν ἡ Ρενέ καὶ πού θὰ τελείωνε τὸνερό μου...

***

Ἐνα πρωτὶ ἀποφασίσασα νὰ κάνουμε μιά μακρὴν ἐκδρομὴ στὸ βουνό. Εἴμαστε πολλοὶ καὶ ἡ συντροφιά μας ἦτανε ζοηρὴ καὶ εὐχάριστη. Ἀκουγότανονταν ὀλοένα τὰ κουδουνάκια τῶν ὀδηγῶν, καὶ τὸ θαυμάσιο τοπίο εἶχε αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἐξαιρετικὰ ἐξορτάσμη ζεή.

Ἡ Ρενέ Ντυπερέ, τυλιγμένη στίς γούνες τῆς διασκεδάσε περι-σσότερο μὲ τὴ μελαγχολικὴ φυσιογνωμία μου, παρὰ μὲ τίς φωνασίες τῶν συντροφῶν μας. Ἡ ἀλήθεια εἶνε διὰ ἡμῶν πολὺ λυπημένως. Μέσα στὴ φαντασία μου ὀρθωνόταν ἀμείλιχτο τὸ φάντασμα τῆς χαμένης εὐτυχίας... Τὸ ὄρατο προσώπικα τῆς Ρενέ γύριζε διαρκῶς πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ φαινότανε ἀν νὰ μοῦ χαμογέλοσεν εἰρωνικὰ. Μοιρολότανε νὰ κλάψω... Μιά στιγμὴ ὅμως ποῦσκυφα τὸ κεφάλι μου κάτω, εἶδα μέσα στὸ χιόνι ἕνα μεγάλο σταχὶ πορτοφόλι. Ἐσκυφα καὶ τὸ σήκωσα ἀμέσως. Τῶκρυφα στὸ στήθος μου, χωρὶς νὰ μὲ διη κανεῖς... Καὶ περᾶσανε τότε ἀπ' τοῦ μου χίλιες γλυκὲς ἐλπίδες.

Φτάσαμε σὲ μιά κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Οἱ νέοι καὶ οἱ νέες τῆς παρῆσε μας πηδούσανε μὲ χαρὰ καὶ τινάζανε τὸ χιόνι ἀπὸ τὰ πανωφόρια τους. Ἡ Μίς Χάρβαρ πήγε νὰ μιλήσῃ στὸν πατέρα τῆς,

ποῦχε σταθεὶ λίγο πειὸ πέρα. Ἔμεινα μιά στιγμὴ μόνος μὲ τὴν δεσποινίδα Ντυπερέ. Περπατήσαμε μαζί κάμποσο διάστημα. Ἡ Ρενέ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κιντίζη εἰρωνικὰ. Τὴ χαριτωμένη, πού ἦταν! Τὴ ἔλασρό, τὴ αἰθέριο ποῦτανε τὸ περπάτημά της.

— Ἐκαμα προόδους στὸ σκαίτινγκ, μοῦ εἶπε.

— Ναι, δεσποινίς, κάνατε μεγάλας προόδους.

— Φαινόσαστε ὅμως πολὺ μελαγχολικός.

— Εἶμαι λυπημένος...

— Γιατί;

— Γιατί σὰς ἀγαπῶ!

Ἐπρόφερα ἀσυνήδειως αὐτὲς τίς λέξεις. Σὰν σκέφτηκα καλύτερα τὴν εἶχα πῆ, ἐνοιόσασα στενοχωρία καὶ ντροπὴ. Θέλησα νὰ πάρω πίσω τὰ λόγια μου αὐτὰ καὶ νὰ φύγω ἀμέσως, νὰ πέσω ἀπ' τὸν ψηλὸ βράχο στὸ ἄπειρο ἐν ἀνάγκη...

Ἡ Ρενέ Ντυπερέ ἀχάρισε καὶ σοβαρεύτηκε πάλι.

— Δὲν ἐπρόσεν νὰ μοῦ μιλήσετε ἔτσι, μοῦ εἶπε ἡ Ρενέ.

Ἦθελα νὰ ἐξηγηθῶ, νὰ ἐκφράσω τὴ λύπη μου, τὴ μετανόια μου, τὴν ἀπελπισία μου.

Δὲν μπόρεσα ὅμως παρὰ νὰ μιλήσω τὰ δυὸ αὐτὰ λόγια:

— Μὲ συγχωρεῖτε...

Ἐκεῖνη μὲ κιντίζε καὶ μοῦε:

— Δὲν θέλω ὅμως νὰ λυπόσαστε... Δὲν τὸ θέλω αὐτὸ.

Μόλις ἄκουσα αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τρελλὴ χαρὰ πλημμύρισε τὴν καρδιά μου. Τὴ ἐσήμαιναν τὰ λόγια τῆς; Δὲν ἀπῆτησα, ἡ καρδιά μου ὅμως χτυποῦσε τρελλά. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ Μὴδ μὰς ἐφθασε καὶ δὲ μίλησε πειὸ μὲ τὴ Ρενέ. Ἐφθασα στὸ ξενοδοχεῖο. Ἡ συγκίνησή μου ἦταν ἀπερίγραπτη. Τὰ χέρια μου τρέμανε. Ἐξάφνα σκέφτηκα τὸ σταχὶ πορτοφόλι... Τάνοιξα μὲ πρρητὴδὴ περιέργεια. Εἶχε μέσα χίλιες λίρες στερλίνες. Μιά δόλοληξη περιουσία! Περιεῖχε καὶ ἕνα ἐπισκεπτήριο μὲ τὸνομα: «Ζζαίμης Χάρβαρ».

Ἴσως ἡ χαρὰ, πού μοῦ εἶχανε προξενέσει τὰ λόγια τῆς Ρενέ, μ' ἔκανε νὰ αἰσθάνομαι καλύτερα ἀπ' διὰ αἰσθάνομαι πρῶτα. Ἐτρῆξα στὸν κύριο Χάρβαρ καὶ τοῦ εἶπα ἀπλῶς:

— Ὅριστε, κύριε. Χάσατε τὸ πορτοφόλι σας!

Τὸ ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χέρια μου μὲ μεγάλη ψυχραιμία, καὶ εἶπε, ἀφοῦ μὲ κίτταξε κάμποση ὄρα στὰ μάτια:

— Εὐχοριστῶ, κύριε. Καθῆστε...

Εἴμαστε στὸ σαλόνι τοῦ μπλιλιάρδου καὶ ἀπὸ τὴν πόρτα διέκρινα τὴν Ρενέ πού συνομιλοῦσε μὲ τὴν Μίς Χάρβαρ. Ἄν καὶ τὸ ἐπιτακτικὸ ὄφρος τοῦ Ἄγγλου δὲ μ' ἄρσεν, κάθισα κοντὰ του.

— Κύριε μοῦ εἶπε ἐκεῖνος σὲ λίγο, ἀν τὸ περιεχόμενο τοῦ πορτοφολοῦ αὐτοῦ σὰς ἀνήκει, θὰ ἐφεύγατε ὀριστικῶς ἀπὸ τὸ Σαμονί;

— Ὅχι κύριε, τοῦ ἀπῆτησα ἐγὼ, ἀλλὰ γιατί τὸ λέτε αὐτὸ;

— Ἐγὼ νομίζω πὼς καταλαβαίνετε θαναμάσια... Κι' ἀν σὰς δίνανε διὰτλάσο ποσόν, δὲ θὰ ἐφεύγατε!

— Ὅχι!

— Πολὺ καλά, κύριε. Εἶσθε ἕνας τυχοδιώκτης! Ἡ κόρη μου σὰς ἀγαπᾷ, μοῦ τὸ εἶπε, ἀλλὰ σοῦ ζῆ ὁ Τζαίμης Χάρβαρ δὲν θὰ γίνη γυναίκα σας.

— Κύριε, τοῦ εἶπα μὲ ἀγανάκτησι, ἐγὼ συμπαθῶ καὶ ἐκτιμῶ πολὺ τὴν κόρη σας. Σὰς δίνο ὅμως τὸν λόγο μου διὰ θὰ ἀρνούμην νὰ δεχθῶ τὴν τιμὴν αὐτὴ, καὶ ἀν ἀκόμα μοῦ τὴν προσέφεραν...

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ;

— Γιατί ἀ, ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Ντυπερέ!

— Α, ἔτσι; Εἴσατε θαυμάσιο παιδί! Δῶστε μου τὸ χεῖρ σας!

Μοῦ ἐσφιξε καὶ τὰ δυὸ χέρια μὲ ὀρη καὶ διαρκῶς ἐπαναλάμβανεν. Εἶμαι εὐχαριστημένος, πολὺ εὐχαριστημένος...

Ἐγὼ ἀποκακύνθηκα τότε ἐκπληκτικὸς μαζί καὶ στενοχωρημένος, γιατί εἶχα ὀμολογήσει σ' ἕνα ξένο τὸν ἐρωτὰ μου.

***

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦμουν σα μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ μου. Τὸ ἀλόγεμα στὸ δάσος, εἶχα σφιξὲ τὴν Ρενέ στὴν ἀγκαλιά μου! Μοῦ εἶχε ψιθυρίσει:—Πρέπει νὰ ἐλπίζετε, ὁ πατέρας εἶνε πολὺ καλὸς ἀνθρώπος...

Πῶς νὰ τολμήσω ὅμως νὰ παρουσιασθῶ μπροστὰ στὸν κύριο Ντυπερέ, τὴ στιγμὴ πού ὀνειροπολοῦσε γιὰ τὴν κόρη του ἕνα ἀντάξιο γάμο;

Περπατήσαμε στὴν τυχὴ ἔως τὸ βράδν καὶ ἐγύρισα ἀργὰ στὸ ξενοδοχεῖο. Ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ δωματίου μου, βρῆκα δυὸ γράμμα. Τὸ ἕνα ἦτανε τοῦ κυρίου Ντυπερέ. Μοῦ εἶραφε: «Κύριε, λαμβάνω ὑπ' ὄψη μου τὴν πρότασι, πού κάνατε στὴν κόρη μου... Θὰ σὰς ἀπάντησω ὅμως ἀργότερα. Ἐλάτε ἀκόμα στὸ σαλονίκι μας νὰ πᾶρετε τὸ τοῦτὰ σας μαζί μας». Τὸ ἄλλο ἦτανε τοῦ Χάρβαρ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εύκολη Δουλειά

Σε μιὰ εφημερίδα τῆς Ἀμερικῆς ἐδημοσιεύθη ἡ ἑξῆς ἀγγελία :

«Ζητεῖται ἄνθρωπος δυνατὸς διὰ τὴν εὐχρηστίαν καὶ τὸν ἀποδοτικὸν χαρακτήρα του. Ἔργασίαν εὐκόλου. Ἀμοιβὴ 10 δ. ἀλλότρια. Ἀπευθύνεσθε κυρίαν Π. Β. Τζέλλη, 4η, Λεωφόρος, 1154».

Εἰς ἀπάντησιν παρουσιάσθησαν 8 ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐκτελέσωσιν τὴν ἐργασίαν αὐτήν. Ἐνῶ ῥωμάλειος πυγμαῖος ἀνελέμβανε καὶ μισομισθίαν: 5 δολάρια. Ἡ κυρία τὸν ἐσυμφώνησε.

Ὅταν ὁ ἀνὴρ τῆς, ἐτῶν 50 πρῶτον παραγγελιοδόχος, ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν νύκτα οἴτις του, ὁ πυγμαῖος, κατὰ διαταγὴν τῆς κυρίας τὸν ἐσυμφώνησε δεόντως. Ἡ κυρία Τζέλλη ἔμεινε τόσο εὐχαριστημένη, ὥστε τοῦ ἔμειτρησε 10 δολάρια ἀντὶ τῶν συμφωνηθέντων 5.

***

Οἱ καλοὶ Σαμαρείτες

Οφιλῆσθε τοὺς πολίτας ποὺ πέφτει γιὰ δευτέρην φορά στὰ χέρια λοιπῶν τὸ ἴδιο βράδι:

— Παιδιά, λυποῦμαι, ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου μοῦ ἐπῆσαν ἄλλοι δ.τι εἶχα ἐπάνω μου

Καὶ ὁ ἀγνώτερος ἀπὸ τοῦς λοιπῶς :

— Καὶ δὲν ἐμπηγες μιὰ φωνή; Ἐδῶ κοντὰ ἦμασθε ἐμεῖς!

***

Τῆς γραφειοκρατίας

«Γιατὶ ἡ δαπάνη τοῦ γάτου τῶν ἀποθηκῶν φορβῆς εἶνε 3 φένην ἡμερησίως, ἐνῶ ἀντιστρόφως ἡ δαπάνη τοῦ γάτου, τῆς ἀποθήκης ἕλικου πολέμου εἶνε 5 φένην ἡμερησίως»

Ἐνα τέτοιο ἔγγραφο εἶχε σταλεῖ ἀπὸ τὸ Στρατιωτικὸ Ἐλεγκτικὸν εἰς τὴν Οἰκονομικὴν Διεύθυνσιν ἐνὸς γερμανικοῦ συντάγματος. Καὶ ἡ Οἰκονομικὴ Διεύθυνσις ἀπάντησε ἔτσι :

«Ὁ γάτος τῶν ἀποθηκῶν φορβῆς τρέφεται ἀρκετὰ μὲ ποτικὸς ποὺ παραίονον ἀπὸ τὸ κριθῆρι καὶ τὴ βρώμη τῆς ἀποθήκης. Ὁ γάτος τῶν ἀποθηκῶν ἕλικου πολέμου τρέφεται μὲ ποτικὸς πολὺ ἰσχυρότερος, λόγω τῆς ἐλλείψεως τροφίμων εἰς τὸ νῆμα τοῦτο. Ἐφ' ὃ καὶ ἡ πρόσθετος δαπάνη πρὸς διατροφήν τοῦ εἰρημένου γάτου».

***

Ἀσφάλειες

Θέλω νὰ κἀνω μιὰ ἀσφάλεια, εἶπε μπαίνοντας στὰ γραφεῖα τῆς Ἐταιρείας καὶ βγάζοντας τὸ κασκέτο του ἕνας ψιλὸς καὶ ῥωμάλειος ἄνθρωπος :

— Ἐχάρητίως, κύριε, ἀπιντῶ ὁ ὑπάλληλος. Τι εἶδους ἀσφάλεια θέλετε; Ποικιλίαν, θαλάσσης ἢ ζωῆς;

— Καὶ γιὰ τὰ τρία. Εἶμαι, ἔχετε θερμοσῆς στὰ βαπόρια.

***

Ἰσπανοαμερικανικὸν

Μία Ἀμερικανίδα ἑκατομμυριούχος ἦταν ἀρραβωνισμένη μ' ἕνα εὐγενῆ ἀλλ' ἀπένετρο Ἰσπανό.

— Δὸν Ἀλφόνσο, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἡ πολὺφρονος, ὁ κόμος λέει πῶς μὲ παίρνετε γιὰ τὴν πλοῦτη μου.

— Ὁ κόμος ψεύδεται, ἀγαπητὴ μου, εἶπε ὁ Ἰσπανὸς ἀνάβοντας ἕνα ποῦρο τῆς Ἀβάνας.

— Ἐν τούτοις ἐξήκολούθησε ἡ Ἀμερικανίδα, ἐγὼ πειράζομαι ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ κόμου καὶ δὲν θέλω νὰ οἶς καταγοροῦν ἔσοι.

— Ναι, ἀλλὰ πῶς νὰ τοὺς σταματήσομε!

— Ναι, θὰ δώσω ὅλη μου τὴν περιουσία στοὺς ἰεραποστόλους.

Ἡ Ἰσπανὸς ἑστερέωσε καλλιτέρα τὸ ψυλὸ του καπέλλο στὸ κεφάλι, τὸ μόνον αὐτὸ στὸ μάτι καὶ ἀρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὴν ἀντίθεσιν διέβησιν.

— Δὸν Ἀλφόνσο! Δὸν Ἀλφόνσο! ἐφώναζε ἡ κόρη. Ποῦ πηγαίνετε;

— Πῶς νὰ γεινω ἰεραπόστολος!

***

κι' ἔγραψε τὰ ἑξῆς: «Κύριε, εἴσασι' ἕνας τίμιος ἄνθρωπος, ἕνας ἄνθρωπος μὲ φ. λησι. ἔχετε λαμπρὸ μέλλον. Νομίζω οὖν εἶνε συμφέρον μου νὰ σὰς προσλάβω ὡς διευθυντὴ τῶν ἐπιχειρησῶν μου. Ὁ τραπέζις μου εἰδοποιήθηκε σχετικῶς, καὶ εἶνε στὰς διαταγὰς σας. Ὁ κύριος Ντινὲρ εἶνε ἐν γνώσει τοῦ διορισμοῦ σας καὶ τὸν ἐσυμβούλευσα νὰ σὰς δώσῃ τὴν κέρη του, ἀφοῦ τὴν ἀγαπάτε. Φεύγω ἀπὸ τὸ πρῶτο μὲ τὴν Μῶδ. Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀρχίζω τώρα νὰ λυποῦμαι ποὺ δὲν σὰς ἔκαμα γαμπρό μου. Νὰ μοῦ γράψετε ἕως οἱον ἰδωθῶμε.» Πάρα κάτω, αὐτὸς οἱ δυὸ λέξεις ἦσαν γραμμένες μὲ διαφορετικὸν χαρακτήρα: «Καλὴ τύχη». Μιὰ στιγμὴ συγκινήθηκα στὴ σκέψιν οὖν ὅτι ἡ Μῶδ... Ἐπειτα τὰ ἔξεχασα ὅλα καὶ δὲ σκεφτόμουναι περὶ παρὰ τὴν εὐτυχία μου...

Ὁφείλω τὴν μεγάλην εὐτυχία σ' ἕνα πορτοφόλι, ποὺ τὸ βρῆκα κάτω στὸ χιόνι. Δὲν εἶνε ἀληθινὸ θάυμα αὐτό; Γεώργιος Καζέλα

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς κάθε δέκα ἔτη αὐξάνει κατὰ 10 ο.ο.

Χρυσὸς ἀξίας 50 ἑκατομμυρίων λιρῶν ἐξάγεται ἐτησίως; ἐκ χρυσορρυχίαν τῆς νέας Ζηλανδίας. Τὸ πρῶτον χρυσορρυχίον εἰς τὴν χώραν αὐτὴν ἀνεκαλύφθη τὸ 1842.

Ἡ ἀτμόσφαιρα στὴν Ζουλουλάνδην εἶνε τόσο διασπῆς, ὥστε κατὰ τὴν νύκτα, καὶ ἔπο τὴν ἀνταύγειαν τῶν ἀστέρων μόνον, μπορεῖ νὰ διακρίνη κανεὶς διάφορα ἀντικείμενα εὐρισκόμενα ἐπὶ χιλιόμετρα μακρὰ.

Ἐὰν ὅλο τὸ χεῖμα ποὺ βρίσκεται στὴν κόμο, διεμοιρᾶζετο ἐξ' ἴσου σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἕκαστος ἄνθρωπος θὰ εἶχε ἀπὸ... 6 λίρες!

Τὶς μεγαλύτερες καταστροφὲς τῆς ἐπομείωσεν ἐπιδημία τῆς χολέρας στὰ 1866 στὰς Ἰνδίας. Τότε ἀπέθανον 1.450.000 ἄνθρωποι! Ἡ χολέρα τὸ 1877, ποὺ ἐπέσκυψε στὰς Ἰνδίας καὶ αὐτὴ ἐπομείωσε 500.000 θύματα. Καὶ στὰ 1878, στὴν Κίνα, ὅπου ἀπέθανον 9.500.000 ἄνθρωποι!

Τὸ μικρότερον βιβλίον τοῦ κόσμου το κατέχει ὁ Ἄγγλος Ἡρὶ Ντουφερέν. Ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν οἶκο Σίκς τὸ 1636 καὶ εἶχε γλῆμα γραμματοσῆμου!

Ὁ ὕψους ἄνθρωπος ἀναπνέει 20 φορές τὸ λεπτό, δηλαδὴ 1.200 φορές τὴν ὥρα.

Ἡ Γαλλία εἶχε τοὺς περισσότερους γέροντας ἀπ' ὅλα τὰ Ἐυρωπαϊκὰ κράτη.

Εἰς τὰ ὄρυχεῖα τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἐργάζονται 70.000 ἄνθρωποι.

Ἐξακόσιες χιλιάδες ὀκθὲς τοαγιοῦ πίνον ἡμερησίως οἱ Ἄγγλοι!

Τὸ ἄλογο τρώει σ' ἕνα χρόνον τροφὴ βάρους ἑννέα φορές περισσότερο ἀπὸ τὸ σῶμα του!

Ἐκαστον τετραγωνικὸν χιλιόμετρον θαλάσσης περιέχει περίπου 120.000.000 ψάρια!

Ἡ μεγαλύτερη βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου εἶνε ἡ τῶν Παρισίων, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου 14ου. Περιλαμβάνει 1.400.000 τόμους βιβλίων, 175.000 χειρόγραφα καὶ 3000.000 χαρτίτες καὶ σχέδια.

Εἰκοσιχιλιάδες εἶδη πεταλούδων ὑπάρχον ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας λαμβάνει καθημερινῶς 500-600 ἐπιστολὰς.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ γενετῆς τυφλῶν ἀναλογεῖ εἰς 65 ἐπὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων.

Κατὰ μέσον ὄρον ἕκαστος Ἄγγλος ἢ Ἀγγλὶς χρησιμοποιεῖ ἡμερησίως ὀκτὼ σπύργα.

Τὰ καναρίνια ζοῦν εἴκοσι χρόνια.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης ἐστοίχισε 14.000.000 λίρες στερλίνες.

Τὸ ἀλφάβητον τῶν Ταρίδων εἶχε 202 γράμματα.

Τὸ μεγαλύτερον ἔντομον τὸ ἐπονομαζόμενον «Ἐλέφας» εὐρίσκειται ἐπὶ Βενεζουέλα καὶ ζυγίζε ἐνάμιον κιλό!..

Ἡ βροχὴ πέφτει συνήθως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ εἰκοσιετραώρου, οἷς τρεῖς ἢ οἷς ὀχτὼ τὸ πρῶτο.

Τὸ μόνο κράτος τὸ ὁλοῖον σφετερίζεται οὐδηνδρομικῆς συγκοινωνίας, εἶνε ἡ γείτων μας Ἀλβανία.

